05/10/2019

Ο Μητρ. Αργολίδος τέλεσε τα εγκαίνια του καθολικού της ΙΜ Ταλαντίου

/ Ιερές Μονές

Με κάθε λαμπρότητα τελέσθηκαν από τον Μητροπολίτη Αργολίδος Νεκτάριο τα Ιερά εγκαίνια του ιερού ναού της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην Ιερά μονή Ταλαντίου στο ορεινό χωριό Αραχναίο Αργολίδας .

Την Παρασκευή 4 Οκτώβριου 2019 τελέσθηκε ο Εσπερινός των Εγκαινίων στον ιερό ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Ταλαντίου.

Το Σάββατο 5 Οκτωβρίου 2019 τελέσθηκε ο Όρθρος , η Τελετή εγκαινίων του Ιερού Ναού και η Θεία Λειτουργία ιερουργούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Αργολίδας Νεκταρίου.

Στο τέλος των εγκαινίων ο Μητροπολίτης Αργολίδος Νεκτάριος μίλησε για τον σκοπό που γίνονται τα εγκαίνια και ευχαρίστησε την Ηγουμένη της μονής , γερόντισσα Χριστονύμφη και την αδελφότητα για το μεγάλο έργο που έχουν

καταφέρει ώστε αυτή η παλιά μονή να ξαναβρεί την παλιά αίγλη της.

Από την Κυριακή 6 Οκτωβρίου έως την Παρασκευή 11Οχτωβρ(ου 2019 θα τελούνται καθημερινά ο ‘Όρθρος και η Θεία Λειτουργία.

Στις Ιερές ακολουθίες παραβρέθηκαν μοναχές από όλα τα μοναστήρια της περιοχής.

Ιστορικό της Νέας Μονής Ταλαντίου

Από γραπτά κείμενα φαίνεται πως η μεταφορά της Μονής Ταλαντιου από το Μετόχι στη νέα της θέση έγινε το 1761 μ.Χ. Συμφώνα με μελέτη του αειμνήστου Αρχιεπισκόπου Αθηνών Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου που έχει δημοσιευθεί στο περιοδικό “ΙΕΡΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ” στις 15 Σεπτεμβρίου 1915, το 1761 ο τότε εξουσιαστής του χωριού Χέλι Κιουσούκ-Μεχμέτ-Αγάς, με αίτηση του Ηγουμένου της Μονής Ταλαντιου Δανιήλ παραχώρησε σαν ιδιοκτησία της Μονής εκτεταμένη περιοχή ακαλλιέργητο, με σκοπό να καταβληθεί σε αυτόν το δέκατο από τα εισοδήματα αυτού. Το έγγραφο της παραχωρήσεως που σωζόταν μέχρι το έτος 1915, οπότε συντάχθηκε η μελέτη του αειμνήστου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, καθόριζε τα όρια της περιοχής που παραχωρήθηκε ως εξής:

“Εις το σύνορο του Μοναστηριού Ταλάντιον το οποίον βρίσκεται στο χωριό Χέλι, το υποκείμενο στην Επαρχία Κορίνθου, ευρίσκετε γη δρυμώδης αγεώργητος και εγκαταλελειμμένη, περιοριζόμενη εξ ενός μέρους από το σύνορο του χωρίου ΛΙΜΙΑ το χωράφιον Του Παπά εκ του άλλου από το λοξό ρεύμα, εκ του άλλου από πλησίον τρία ρεματα, εκ του αλ\ου από τον δρυμόν Κίρλα εκ του από τον δρυμό το λεγόμενο δεξιά πλευρά, εκ του άλλου από το λεγόμενον Μουσταφά-τζίκ και εκ του εσχάτου από τη Σκάλα Χέλι. Αυτήν λοιποί την γην ο Καλόγηρος Παπαδανιήλ. εζήτησε να ανοίξει με την αξίνην και να την γεωργήσει.

Διο και ο υποφαινόμενος έχων υπό την εξουσίαν μου δια το ενεστως χιλιοστον εβδομηκοστόν εβδομον Μουσουλμανικό ετος όπου αντιστοιχεί προς το 1761μχ της χριστιανικής χρονολογίας το ρηθεν χωρίον αφού κατά τον βασιλικό

Κανούνιον έλαβαν το δικαίωμα της γης έδωσε στον ειρημένο Καλόγηρο το παρόν τοπίο, ώστε αφού αυτός καθορίσει την ρηθείσα εν οσω γεωργεί και σπείρει αυτήν και πληρώνει ετησίως εις τους κατά καιρόν κυρίους της γης τα νόμιμα δέκατα, θέλει κατέχει και νέμεσθε αυτή το Μοναστήριον και χωρίς να εμποδίζεται υπ ουδενός.

Από το κείμενο αυτό μαθαίνει κανείς τα όρια της νέα Μονής με τα τοπωνύμια που υπάρχουν και σήμερα. Αναφέρεται στα όρια κάποιο χωριό ΛΙΜΙΑ που σήμερα τέτοιο

χωριό δεν υπάρχει Πιθανότατα να πρόκειται για το σημερινό χωριό Λίμνες που τα σύνορα του με το Χέλι είναι η κορυφή Μάλια-Γκιόναβε όπου εκεί επάνω υπάρχει και η τοποθεσία, Χωράφι Παπά.

Το παραπάνω έγγραφο μεταφράστηκε από το σωζόμενο μέχρι τουλάχιστον το 1915 Τούρκικο πρωτότυπο σε δύο μεταφράσεις από τις οποίες ακριβέστερη είναι αυτή που έγινε στην καθέδρα της Αθήνας στις 22 Σεπτεμβρίου 1837 και η οποία επικυρώθηκε από το Βασιλικό διερμηνέα Λουκά Αργυρόπουλο.

Στο Μοναστήρι σωζόταν μέχρι τότε που διαλύθηκε αντίγραφο μετάφρασης1 που έγινε στις 26 Μαρτίου 1838, από τον Χρήστο Παπαδόπουλο, Συμβολαιογράφο του Ναυπλίου. Το πρωτότυπο έγγραφο φέρει τις υπογραφές του Κιουσούκ-Μεχμέτ-Αγά, τεσσάρων ακόμα Μουσουλμάνων και ενός Έλληνα του Γιάννη Μακρή από το Χέλι που υπογράφει σαν μάρτυρας.

Το έτος 1761 πρέπει να θεωρείται η απαρχή της μετακίνησης της Μονής από την παλαιά θέση ΜΕΤΟΧΙ στο χώρο που σήμερα βρίσκεται αυτή και ότι το καινούργιο Μοναστήρι άρχισε να κτίζεται από τον ηγούμενο Δανιήλ μέσα στο κτήμα που παραχωρήθηκε, όπως παραπάνω αναφέρθηκε, αμέσως μετά την παραχώρηση δηλαδή στον ίδιο χρόνο 1761.

Το 1782 κατατάγηκε δόκιμος μοναχός ο Χελιώτης Γρηγόριος Κουκινιώτης, δώδεκα ετών τότε ο οποίος μαζί με τον Δανιήλ δούλεψαν για το Μοναστήρι, εκχερσώνοντας εκτάσεις με τα ξινάρια και δημιούργησαν έτσι εκτάσεις καλλιεργήσιμες που καθημερινά αυξάνονταν σε έκταση.

Το 1798 έγινε ηγούμενος ο Γρηγόριος σε ηλικία 23 ετών. ο οποίος έμεινε στη θέση αυτή 54 ολόκληρα χρόνια, παραιτήθηκε δε το 1852 λόγω γήρατος και μετά από δύο χρόνια πέθανε το 1854 σε ηλικία 84 ετών.

Το 1850 σε δημοπρασία αγόρασε με τη μεσολάβηση του Ναυπλιώτη Στρατηγού Αθανασίου Φωτομάρα μεγάλο κτήμα του Τούρκου Μεγιστάνα για λογαριασμό του Μοναστηριού. Η αγορά αυτή αμφισβητήθηκε από τα παιδιά του Φωτομάρα, αλλά μετά από δέκα χρόνια δικαστικού αγώνα δικαιώθηκε η Μονή Ταλαντίου από τον ‘Άρειο Πάγο. Ο ίδιος ηγούμενος αγόρασε για το Μοναστήρι και το κτήμα άνω Αμαριανός. Ο ίδιος επίσης ανακαίνισε το βόρειο μέρος της Μονής όπου υπήρχε πλάκα εντοιχισμένη διαστάσεων 0.40μ Χ. 0,40μ με την επιγραφή:

ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΘΕΙ ΕΠΙ ΤΩΝ 46 ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΗΓΟΥΜΕΝΙΑΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΙΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜ-ΜΑΚΑΡΙΟΥ 1841

Μετά τον Γρηγόριο Ηγούμενος έγινε ο Ανανίας Μπουχιούνης από 1852 μέχρι το 1857 οπότε αντικαταστάθηκε από τον Αρχιμανδρίτη Χρύσανθο Καραβασιλόπουλο με απόφαση του τότε Επισκόπου Αργολίδας Γεράσιμου.
Το γεγονός όμως αυτό εξερέθισε τους Καλόγερους οπότε ο Χρύσσνθος αναγκάστηκε να παραιτηθεί και να εγκαταλείψει το Μοναστήρι και Ηγούμενος έγινε το 1862 ο Κωνσταντίνος Τζαμίλας, στη θητεία του οποίου το Μοναστήρι έφθασε σε παρακμή μέχρι του σημείου οι Καλόγεροι να ζητιανεύουν για να ζήσουν.

Το 1866 διορίστηκε Ηγούμενος ο Δανιήλ Χρήστου, ανιψιός από τη μητέρα του Ηγουμένου Γρηγορίου Κουκινιώτη ο οποίος ηγουμένευσε μέχρι το 1899 οπότε πέθανε. Η ηγουμενία του διακόπηκε από το 1870 μέχρι το 1875 που ηγουμένευσε πάλι ο Ανανίας Μπουχιούνης. Επί Δανιήλ Χρήστου το 1880 ανακαινίσθηκε το νότιο τμήμα της Μονής.

Τον Δανιήλ Χρήστου τον διαδέχθηκε ο ανιψιός του Δωρόθεος Χρήστου το 1899: ο οποίος είχε καταταγεί Μοναχός το 1895. Επί Δωροθέου Χρήστου έγινε εξωραϊσμός και διακόσμηση του Ιερού Ναού. αύξησε τα δωμάτια για τους Μοναχούς, ίδρυσε Μελισσοκομείο στο Μοναστήρι και έκτισε καινούργια πτέρυγα, το Δεσποτικό όπου

Μεγάλες ποσότητες μέλι από το δικό του Μελισσοκομείο μοίραζε στους κατοίκους του Χελιού. Είχε γίνει παράδοση επί ηγουμενίας Δωροθέου Χρήστου, την εποχή του τρύγου των κυψελών που γινόταν συνήθως Αύγουστο μήνα. μετά της Παναγίας, εκατοντάδες παίδια από το χωριό κατέβαιναν στο Μοναστήρι με τα μικρά τους δοχεία πάσης φύσεως από κατσαρολάκια, βάζα κύπελλα, κανατάκια κ.λ.π. και ο Ηγούμενος Δωρόθεος κάνοντας ειδική τελετή κάθε μέρα που πήγαιναν παιδάκια, μοίραζε μεγάλες ποσότητες από μέλι σε όλα τα παιδιά, τα οποία στη συνέχεια έπαιρναν το δρόμο της επιστροφής στο χωριό χαρούμενα γιατί έφερναν μαζί τους το πολύτιμο μέλι από το Μοναστήρι. Μεγάλη ήταν και η συμβολή στην ανάπτυξη της Μονής του Ιερομόναχου Γερασίμου Μπόνη που είχε την καταγωγή του από την Αλέα Αργολίδας.

Στις 26 Αυγούστου 1933 πέθανε ο Ηγούμενος Δωρόθεος Χρήστου και από τότε το Μοναστήρι βαδίζει προς την παρακμή. Ο Δωρόθεος Χρήστου έλαχε να είναι ο τελευταίος Ηγούμενος της Μονής Ταλαντίου που τουλάχιστον για 172 χρόνια γνώρισε δόξες ιδιαίτερα επί της ηγουμενίας του Δωροθέου Χρήστου.

Την εποχή εκείνη υπήρχαν στο μοναστήρι αυτό τρεις μόνο Καλόγεροι ο Παρθένιος. ο Νικόδημος και ο Δανιήλ που ήσαν όλοι τελείως ακατάλληλοι για το αξίωμα του Ηγουμένου γιατί και οι τρεις τους ήσαν τελείως αγράμματοι και διανοητικά καθυστερημένοι, αφού ούτε τα χρήματα που κυκλοφορούσαν τότε γνώριζαν εκτός

από τα κέρματα.

Το Μοναστήρι αυτό από τότε συγχωνεύεται με τη μονή του Καρακαλά και αμέσως άρχισε η μεταφορά όλων των περιουσιακών στοιχείων αυτής στο Καρακαλά, αρχής γενομένης από τα μελίσσια εκτός εκείνων των ελαχίστων που ανήκαν στους Καλόγερους που όμως επειδή ήσαν τελείως ανίκανοι δεν μπόρεσαν να τα διατηρήσουν και σε μικρό χρονικό διάστημα τα έχασαν όλα.

Στη συνέχεα άρχισε η μεταφορά και των άλλων περιουσιακών στοιχείων, ενώ ο εξοπλισμός του Μελισσοκομείου εκποιήθηκε από τον Ηγούμενο του Κσρακαλά και περιήλθε στα χέρια των Χελιωτών. Δεν έμεινε τίποτα στο Μοναστήρι εκτός από τους τρεις Καλόγερους και το Ηγουμενείο κλειδωμένο όπου μέσα σε αυτό υπήρχαν τα προσωπικά είδη του Δωροθέου, μια αξιόλογη βιβλιοθήκη και ολόκληρο το Αρχείο της Μονής
Η αποδυνάμωση της Μονής Ταλαντίου και της Μονής Καρακαλά είχε αρχίσει από το 1932, οπότε πολλά από τα κτήματα τους απαλλοτριώθηκαν και μοιράστηκαν σε εκατοντάδες ακτήμονες από τα χωριά της περιοχής. Τα κυριότερα από τα κτήματα αυτά ήσαν ο Αμαριανός της Μονής Ταλαντίου και ο Καρακαλάς της αντίστοιχης Μονής, όπου από την αποκατάσταση των ακτημόνων δημιουργήθηκαν αργότερα και οι δύο οικισμοί του Αμαριανου και του Μετοχιού .που σήμερα έχει γίνει Κοινότητα, ο Άγιος Δημήτριος.
Μετά τις απαλλοτριώσεις αυτές στην κυριότητα της μονής Ταλαντίου είχαν παραμείνει δύο περίπου χιλιάδες στρέμματα καλλιεργήσιμης και μη έκτασης γύρω από αυτήν. Το 1938 με δημοπρασία πουλήθηκε η έκταση αυτή αντί ενός εκατομμυρίου τριών χιλιάδων δραχμών σε κατοίκους του Χελιου και στο Μοναστήρι παρέμεινε μια έκταση γύρω ατό αυτό. περίπου πενήντα στρεμμάτων, τα οποία σήμερα καλλιεργούν και βόσκουν τσοπάνηδες από το Χέλι που καταβάλλουν κάποιο μίσθωμα στο Μοναστήρι και το οποίον αναπροσαρμόζεται κατά τακτά χρονικά διαστήματα .Μέχρι το 1940 ζούσαν στο Μοναστήρι οι τρεις Καλόγεροι, οι οποίοι βρισκόντουσαν σε αθλία κατάσταση και συντηρούντο από μικρή βοήθεια σε τρόφιμα που έπαιρναν από τη Μονή Καρακαλά και από τα βοηθήματα των κατοίκων του Χελιού, αφού το Μοναστήρι δεν είχε πλέον εισοδήματα. Οι Καλόγεροι αυτοί πέθαναν ο ένας μετά τον άλλον πρώτα ο Νικόδημος, έπειτα ο Δανιήλ και τελευταίος ο Παρθένιος στις αρχές του 1943.
Από το 1942 είχε εγκατασταθεί στο Μοναστήρι ένας Αρχιμανδρίτης, Ο Παπανικόλας, Καθηγητής της Θεολογίας ο οποίος δίδασκε σε Σχολείο της Σμύρνης και κατά την Μικρασιατική καταστροφή είχε πιαστεί από τους Τούρκους αιχμάλωτος και είχε υποστεί πολλά βασανιστήρια, τού είχαν βγάλει οι Τούρκοι το ένα μάτι, του είχαν ξεριζώσει όλα τα νύχια των χεριών και των ποδιών και του είχαν σπάσει τη λεκάνη και έτσι ένα σαράβαλο και με ακράτεια ούρων τον είχαν

αφήσει ελεύθερο και σε αυτήν την άθλια κατάσταση βρέθηκε τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα και κατά τη διάρκεια της Κατοχής ξέπεσε στη Μητρόπολη της Αργολίδας και ο Μητροπολίτης τον έστειλε στη Μονή Ταλαντίου, όπου εγκαταστάθηκε και για ένα μικρό διάστημα έμενε με τον μοναδικό τότε Καλόγερο Παρθένιο.

Εκεί ζούσε με τη σύνταξη του και με τα χρήματα που έπαιρνε από την ενοικίαση της γύρω περιοχής. Τα χρήματα όμως αυτά εκείνη την εποχή λόγω της αλματώδους ανόδου του πληθωρισμού εξανεμίζονταν αμέσως και για το λόγο αυτό,συντηρείτο κυρίως από βοηθήματα που έπαιρνε από τους Χελιώτες σε τρόφιμα.

Στην εποχή εκείνη που στο Μοναστήρι βρισκόταν ο Παπανικόλας, άνοιξε και το κελί του Ηγουμένου Δωροθέου που μέσα είχε, όπως έχει αναφερθεί, μια αξιόλογη Βιβλιοθήκη και ολόκληρο το Αρχείο της Μονής και που δυστυχώς ολόκληρος αυτός ο πνευματικός πλούτος λεηλατήθηκε από τον Παπανικόλα, όχι για να σφετερισθεί τα ανεκτίμητα βιβλία και έγγραφα, αλλά για να γίνουν όλα αυτά προσανάμματα στη φωτιά που καθημερινά συντηρούσε ο Παπανικόλας και ακόμα σπάνια βιβλία χρησιμοποιήθηκαν για τσιγαρόχαρτο από τον ίδιο, ο οποίος κατασκεύαζε τσιγάρα με ολόκληρο φύλλο βιβλίου και καπνό που προμηθευόταν από το χωριό.

Αυτό ήταν δυστυχώς το τέλος της αξιόλογης βιβλιοθήκης της Μονής και του Ιστορικού Αρχείου αυτής, από έναν άνθρωπο, σπουδαγμένο βέβαια αλλά που λόγω της καταστάσεως στην οποίαν βρισκόταν δεν λειτουργούσε καθόλου η λογική. Τέλος μετά από λίγα χρόνια πέθανε και αυτός ,αφού πρώτα πέθανε και η Ιστορία της Μονής.

Από τον Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο Δεληγιαννόπουλο καταβλήθηκαν προσπάθειες για να ξαναζωντανέψει το Μοναστήρι με Μοναχές, αλλά όλες οι απόπειρες απέτυχαν, αφού μοναχές που εγκαταστάθηκαν εκεί, έπειτα από μικρό χρονικό διάστημα εγκατέλειψαν τη Μονή και ξαναγύρισαν στα Μοναστήρια από οπού προερχόντουσαν και η Μονή Ταλαντίου ερήμωνε και πάλι.

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΤΣΙΩΤΗΣ-ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΤΣΙΩΤΗΣ-ΡΑΣΣΙΑΣ

ΒΑCΙΛΙ
STUDIO B&G

STUDIO B&G

STUDIO B&G

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G

STUDIO B&G

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΡΝΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΡΝΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G

STUDIO B&G

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G

STUDIO B&G

STUDIO B&G

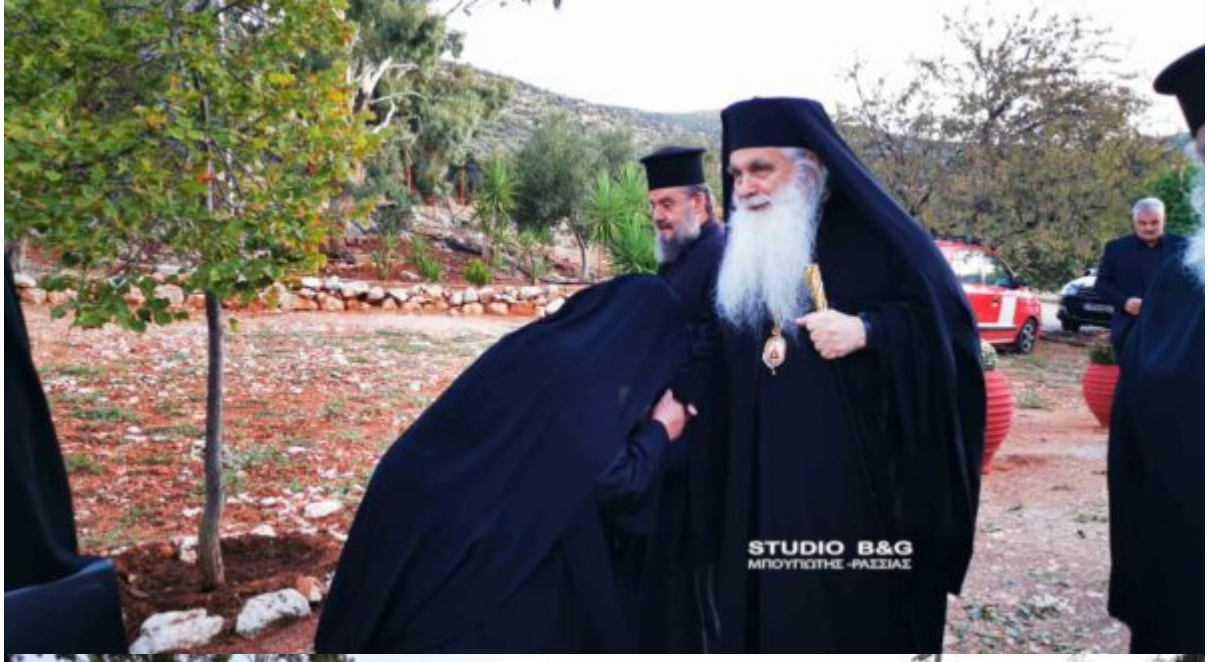

STUDIO B&G

STUDIO B&G

STUDIO B&G

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΤΣΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

hdr

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

hdr

STUDIO B&G

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΟΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

hdr

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

hdr

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

hdr

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

hdr

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΠΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΠΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΠΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΠΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ